

[Axel Kristensen.]

skulle gøre folkestyret til noget fornemt, nemlig at man skal tage sit politiske standpunkt ud fra en retsopfattelse og ikke ud fra rent egoistiske synspunkter. Det ærede medlem hr. Per Hækkerup talte næsten udelukkende om byrdefordelingen og afslørede dermed tendensen i det hele. Aldrig før i dansk folkestyres tid har man set et så skamløst forsøg på at lade nogle få bære alle byrder, og det skuffer mig virkelig, at den højtærede undervisningsminister hr. Jørgen Jørgensen, der altid taler så smukt om folkestyret, her helt har svigtet kravet om, at der skal være en vis lighed.

Vender vi os derefter til lovforslagets praktiske virkninger for den enkelte, må disse erkendes at være helt urimelige og urimeligst over for dem, der i deres hidtidige handlemåde har handlet mest forsvarligt. Det må jo huskes, at det er mellemstandsfolk, der her kommer i maskinen, og ikke rigmænd, som vi desværre har alt for få af her i landet. De mellemstandsfolk, som har vist sparsommelighed, derefter har anbragt de opsparede midler i produktionsanlæg, landejendomme, boliger o. s. v. og altså har været nyttige borgere, har jo alle samtidig måttet påtage sig betydelige gældsforpligtelser og afdragsforpligtelser. Denne store gruppe af mennesker er ofte et helt liv om at få sparet sammen til og betalt det, de har erhvervet, og nu stilles de pludselig over for dette, at de i stort omfang ikke vil kunne opfylde deres forpligtelser. Folk, der har påtaget sig store årlige ydelser for at sikre deres alderdom, vil komme i vanskeligheder. Forældre, der har sparet og undværet for at lade deres børn påbegynde et studium, vil stå over for den nødvendighed, at uddannelsen må afbrydes — det er jo ikke billigt at have børn, der studerer ved universiteterne. Det er en dårlig tak, man giver for god og nyttig indsats, en indsats, som også har været til betydelig gavn for samfundet.

For dem, der er kommet lidt højere op i indtægt, vil der ske det, at påbegyndt rationalisering og udvidelse af virksomheder må opgives, og det i langt større omfang end angivet ved de beløb, man nu fratager dem, fordi der ved finansiering af udvikling og fremskridt kræves, at den, der vil optage lån, selv råder over så mange penge, at disse

dækker en vis risikomargen — ellers kan man ikke få lån; derfor vil i mange tilfælde langt mere arbejde og omsætning gå tabt, end hvad der svarer til selve det opsparingsbeløb, man fratager den enkelte.

Det ærede medlem hr. Per Hækkerup taler om, at der vil blive pengemidler til rådighed ved denne foranstaltning, og mener, at der skulle kunne blive tale om kreditlættelse. Hvis det er rigtigt, skulle det forrige kriseforlig, der udelukkende byggede på forbrugsafgifter, altså i endnu højere grad have betydet, at der blev en større samlet opsparing, fordi man tog pengene direkte fra forbruget; så skulle det have givet betydelige kreditlættelser, men det så vi da minsandten ikke noget til.

Man holder aktieselskaberne uden for denne tvangsopsparing, men dermed holder man ikke erhvervslivet uden for den. Det er forkert at tro, at Danmarks erhvervsliv er de store aktieselskaber alene. De har selvfølgelig deres meget store betydning, men de hundredtusinde jævne selvstændige erhvervsdrivende, der her rammes alvorligt, har en afgørende betydning for beskæftigelsen og produktionen i Danmark. Derfor betyder dette lovforslag formindsket produktion og større arbejdsløshed. Man svækker lysten til og muligheden for at begynde de små selvstændige virksomheder, der så ofte har været begyndelsen til de større. Alle virkningerne af dette lovforslag er skadelige. Denne lovgivning er uretsindig, den stiller borgerne ulige, og de sparsomme og de mest initiativrige behandler man dårligst; den vil volde mange mennesker uovervindelige vanskeligheder; den vil forsinke rationaliseringen, formindske produktionen, forøge arbejdsløsheden og vil ikke i afgørende grad overflytte kapital fra forbrug til investering . . .

Formanden: Der må være mere ro i salen.

Axel Kristensen: Dette lovforslag vil så lidt som de øvrige foranstaltninger, hvorved der jo ikke opnås nævneværdige besparelser i statens udgifter — jeg har ligesom det ærede medlem hr. Erik Eriksen ikke kunnet finde mere end 10 mill. kr. virkelig besparelse, alt det andet er indtægtsforøgelse — ændre den udvikling, vi er inde i, og som gentagne gange har krævet